

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **PEGATRON Czech s.r.o.**, se sídlem Na Rovince 862, Ostrava, zastoupené JUDr. Richardem Mencnerem, advokátem se sídlem Milíčova 1670/12, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015, čj. 29490-4/2015-900000-304.5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2018, čj. 22 Af 5/2016-90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V průběhu let 2007 a 2008 žalobkyně do ČR dovážela sady komponentů, z nichž sestavovala kompletní elektronické zařízení, tzv. set top boxy. Celní úřad Ostrava dodatečným platebním výměrem ze dne 21. 5. 2010 žalobkyni doměřil clo v celkové výši 156 246 562 Kč. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015 změnil rozhodnutí celního úřadu tak, že vnitřně nedělitelný výrok rozhodnutí celního úřadu rozdělil na více částí vztahujících se vždy k určitému okruhu zboží téhož sazebního zařazení. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí doplnil do výroku odkaz na kontrolní protokol o provedení následné kontroly ze dne 24. 3. 2010, čímž zhojil vadu rozhodnutí celního úřadu. Ta spočívala v chybějícím odkazu na dokument, z něhož je zřejmé odůvodnění postupu celního úřadu k přijetí opatření v podobě dodatečného zaúčtování dlužné částky dle zákona. Žalovaný rozhodl znovu poté, co jeho dřívější rozhodnutí bylo

zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 27. 1. 2015, čj. 22 Af 99/2010-251, kterému předcházelo i řízení před NSS.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatelka namítla nesprávné právní posouzení. Podle jejího názoru v rozsudku SDEU ze dne 22. 11. 2012, ve spojených věcech C-320/11, C-330/11, C-382/11 a C-383/11, *Digitalnet a další* (dále jen „rozhodnutí *Digitalnet*“ či „věc *Digitalnet*“), je pro účely zařazení zboží pod položku KN 8528 71 13 relevantní pouze schopnost zařízení získat přístup na internet, a nikoli technika k tomu použitá. Přístup na internet (interaktivní výměna informací) nesmí být prováděn zásahem externího zařízení plnícího funkci modemu. Zařízení plnící funkci modemu musí být tedy zabudováno do set top boxu. Stěžovatelka upozornila na to, že SDEU použil pojem „zásah“ jiného přístroje, a nikoli „připojení“ nebo „propojení“.

[4] V projednávané věci u zkoumaných set top boxů zajišťuje funkci modemu zabudovaná síťová karta s rozhraním Ethernet. Znalec také vyslovil, že zkoumané zařízení je schopno oboustranné komunikace s internetem. Přídavné zařízení (v konkrétním případě ADSL modem) může být jakékoli zařízení běžně dostupné v obchodech; nejedná se o specifické zařízení, které by spolupracovalo pouze se zkoumaným set top boxem. Toto přídavné zařízení považuje stěžovatelka pouze za použitou techniku ve smyslu rozhodnutí *Digitalnet*.

[5] Krajský soud podle názoru stěžovatelky nesprávně vyložil rozhodnutí *Digitalnet*, pokud dovodil, že SDEU vyslovil, že pro zařazení zboží do podpoložky KN 8528 71 13 je nutné kumulativní splnění dvou podmínek, a to 1) schopnost samostatného, tj. bez zásahu jakéhokoli jiného přístroje, získání přístupu na internet a 2) zajištění interaktivity a obousměrné výměny informací. SDEU tyto znaky nepovažuje za kumulativní podmínky, nýbrž považuje interaktivní výměnu informací za definiční znak přístupu na internet. Je nutné, aby přístup na internet byl realizován prostřednictvím „modemu“. Uvedené pojmy vyjadřují „komunikační funkce“, které jsou jediným kritériem pro sazební zařazení. Schopnost získání přístupu na internet prostřednictvím zabudovaného modemu odpovídá cíli komunikační funkce set top boxu ve formě provádění interaktivní výměny informací. Krajský soud měl proto jako rozhodné kritérium pro zařazení zboží pod příslušnou položku KN stanovit pouze přítomnost vestavěného modemu ve smyslu rozhodnutí *Digitalnet*.

[6] Vzhledem k uvedenému krajský soud nevykládá pojem přístup na internet na základě posouzení otázky, zda je vykonávána funkce přístupu na internet, ale jakým způsobem je tato funkce vykonávána, tzn. na základě jaké použité techniky. Znalec Mgr. Ludma dospěl k jednoznačnému závěru, že zkoumaný set top box obsahuje vestavěný modem pro získání přístupu na internet. Všechna ostatní zjištění znalce ohledně způsobu připojení zkoumaného přístroje k internetu mají charakter pouhého popisu použité

pokračování

techniky, a proto je krajský soud vůbec neměl považovat za relevantní (např. to, že zkoumané zařízení potřebuje ke svému provozu přídavné zařízení, aby zařízení bylo schopno komunikovat prostřednictvím internetu), neboť znalec popsal jen technické řešení.

[7] Krajský soud konstatoval, že je vázán svým předchozím právním názorem ve věci sp. zn. 22 Af 99/2010. Podle stěžovatelky však krajský soud nemohl být vázán svým předchozím názorem, neboť tento názor je nesprávný. Znalec totiž mimo jakoukoli pochybnost potvrdil přítomnost zabudovaného „modemu“ v přístroji a tím i jeho schopnost samostatně získat přístup na internet ve smyslu rozhodnutí *Digitalnet*. Krajský soud měl proto dostatečně objasnit, na základě jakých konkrétních zjištění a na základě jakých úvah uvedené „další přídavné zařízení“ nemá být považováno za použitou techniku ve smyslu rozhodnutí *Digitalnet*. NSS přitom již dříve krajskému soudu vytkl právě to, že jeho závěry nejsou dostatečně skutkově podložené. Podle stěžovatelky krajský soud nerozlišuje pojmy „funkce“ a „použitá technika“.

[8] Stěžovatelka namítla, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Žalovaný se ve svém rozhodnutí nezabýval významem pojmu „samostatnost“, „internet“, „internetová přípojka“ či „samostatnost připojení k internetu“. Přitom správní orgány tyto okolnosti dříve vůbec nezkoumaly a stěžovatelka se v tomto ohledu nemohla vyjádřit ke zjištěním správních orgánů. Žalovaný byl povinen vysvětlit, jak konkrétní skutková zjištění aplikoval na znění podpoložky KN 8528 71 13. Dále stěžovatelka podotkla, že pokud měla být použitá technika relevantní z hlediska sazebního zařazení, žalovaný se otázkou použité techniky také nezabýval.

[9] Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil prekluzi lhůty k vyměření cla. V projednávané věci nelze přijmout závěr, že soudní řízení probíhající o původním rozhodnutí žalovaného stálo běh prekluzivní lhůty. Nynější rozhodnutí věcně nenavazuje na předchozí rozhodnutí. Žalovaný v původním rozhodnutí zkoumal otázku, zda zkoumané zboží obsahuje modem v úzkém slova smyslu. V současně přezkoumávaném rozhodnutí řešil otázku, zda zkoumané zboží obsahuje zařízení plnící funkci modemu. Odkázal na rozsudky NSS ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 Afs 54/2015-21, a ze dne 30. 4. 2015, čj. 2 Afs 1/2015-49, č. 3245/2015 Sb. NSS, podle kterých stavení prekluzivní lhůty nezpůsobují úkony správních orgánů, které nemají věcnou souvislost s vyměřovaným clem.

[10] Stěžovatelka dále nesouhlasí s posouzením dobré víry krajským soudem. Žalovaný dodatečně změnil svůj názor na sazební zařazení zboží výlučně z vlastní iniciativy při nezměněném skutkovém stavu. Změnil tedy svůj právní výklad příslušných celních předpisů, a tím zasáhl do dobré víry stěžovatelky.

[11] Stěžovatelka navrhla, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Podle žalovaného netrpí rozsudek žádnými vadami. Za nesprávný nepovažuje ani svůj závěr o sazebním zařazení zboží. V podrobnostech odkazuje na rozsudek krajského soudu a své rozhodnutí. Navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost není důvodná.

Správnost sazebního zařazení

[14] Výchozím předpisem pro posouzení celé věci je nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku. Toto nařízení zavádí na základě harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží „kombinovanou nomenklaturu“ zboží.

[15] V projednávané věci je sporná otázka zařazení zkoumaného zařízení (set top boxu) pod podpoložku KN 8528 71 13. Stěžejní je pro účely zařazení pod příslušnou podpoložku KN vyjasnit, zda zkoumané zařízení obsahuje zabudovaný modem (zařízení zajišťující přístup na internet) ve smyslu rozhodnutí *Digitalnet*, tedy modem v širokém slova smyslu. Stěžovatelka se domnívá, že příslušné set top boxy obsahují zařízení umožňující přístup k internetu (jedná se o síťovou kartu s rozhraním Ethernet) a přídavné zařízení (ADSL modem) vyjadřuje pouze technické řešení zajištění přístupu na internet.

[16] Ve věci *Digitalnet* je pro potřeby sazebního zařazení zboží pod podpoložku KN 8528 71 13 významná právě schopnost set top boxu s komunikační funkcí získat přístup na internet a zajistit interaktivní a obousměrnou výměnu informací, nikoliv technika k tomu použitá (bod 46 věci *Digitalnet*). Explicitní požadavek předmětné podpoložky KN, aby v set top boxu byl zabudován modem, tedy SDEU vyložil jako schopnost zařízení (samostatně, tj. bez zásahu dalšího přídavného zařízení) získat přístup na internet. Závěry ve věci *Digitalnet* nepřipouští, aby modem nebo síťová karta (ethernetové rozhraní) měly podobu samostatného externího zařízení, jež by bylo nutno k set top boxu připojit, tj. jejichž zásah by byl nutný pro připojení k internetu.

[17] Znalec Mgr. Ludma ve výpovědi před soudem v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 22 Af 99/2010 jasně uvedl, že zkoumaný set top box je schopen komunikace prostřednictvím protokolu ITP (dle znalce první podmínka toho, aby zkoumaný set top box byl s to navázat interaktivní komunikaci s vnějším internetem). Ovšem znalec také současně uvedl, že aby zkoumané zařízení bylo schopno komunikovat prostřednictvím internetu, „*potřebuje ke svému provozu ještě jiné přídavné zařízení*“. Jen za kumulativního splnění obou těchto podmínek lze dle znalce konstatovat, že se set top box připojuje k internetu bez nutnosti zásahu dalšího zařízení. Znalec však ve své výpovědi výslovně vyloučil eventualitu, že by druhá z těchto podmínek mohla být splněna. Navíc uvedl, že jednou „*ze známek nesamostatnosti internetového připojení je i skutečnost, že zkoumané černé zařízení neobsahuje čip nebo anténu pro příjem internetu pomocí wifi*“. Ani internetový signál šířený prostřednictvím kabelu nebude zařízení s to „*samostatně zpracovat*“, „*přímé zapojení internetového kabelu do ethernetového vstupu zařízení bude nefunkční*“.

pokračování

[18] Na základě shora uvedených závěrů lze konstatovat, že zkoumané set top boxy nejsou schopny se samostatně připojit k internetu. K této funkci potřebují připojení k dalšímu zařízení. Ve věci *Digitalnet* však bylo výslovně vyloučeno, aby set top boxy, které mají být zařazeny pod podpoložku KN 8528 71 13, bylo nutné za účelem přístupu na internet připojit k jinému externímu zařízení. Přitom nezáleží na tom, zda externí zařízení řeší internetovou přípojku pouze po technické stránce, či nikoliv. Podstatné je to, aby všechna zařízení, která umožňují přístup na internet (modem či jiné zařízení plnící funkci modemu), byla zabudována v set top boxu.

[19] Argumentace stěžovatelky, že případný ADSL modem je pouze vyjádřením určitého technického řešení internetové přípojky, přímo odporuje závěrům v rozhodnutí *Digitalnet*. ADSL modem je v projednávané věci právě tím externím zařízením, který set top boxu umožňuje zajistit přístup na internet. Tvrzení stěžovatelky, že znalec výslovně uvedl, že zkoumané zařízení obsahuje vestavěný modem pro získání přístupu na internet, je v rozporu se skutečnostmi zjištěnými v předchozím soudním řízení. Znalec se vyjádřil v opačném smyslu, jak již bylo výše rozvedeno.

[20] S ohledem na uvedené krajský soud i žalovaný tedy správně posoudili, že zkoumané set top boxy neobsahují modem ve smyslu rozhodnutí *Digitalnet* a nelze je zařadit pod podpoložku KN 8528 71 13.

[21] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že v rozhodnutí *Digitalnet* SDEU stanovil kumulativní podmínky, které musí být splněny pro zařazení zboží do podpoložky KN 8528 71 13, a to 1) schopnost samostatného (bez jakéhokoli jiného přístroje) získání přístupu na internet a 2) zajištění interaktivity a obousměrné výměny informací. Podle stěžovatelky je tento závěr nesprávný, neboť z rozhodnutí *Digitalnet* takové závěry neplynou. NSS konstatuje, že SDEU ve věci *Digitalnet* skutečně tyto kumulativní podmínky výslovně nestanovil. SDEU uvedl, že „pro účely zařazení zboží do podpoložky 8528 71 13 je modem pro získání přístupu na internet chápán jako zařízení, které je schopno samo a bez zásahu jakéhokoli jiného přístroje nebo mechanismu získat přístup na internet a zajistit interaktivitu a obousměrnou výměnu informací. Pro účely zařazení do uvedené podpoložky je relevantní pouze schopnost získat přístup na internet, a nikoliv technika k tomu použita“. Z této citace je zřejmé, že pro zařazení pod příslušnou podpoložku je podstatná schopnost zařízení získat přístup na internet bez zásahu jakéhokoli jiného přístroje či mechanismu. Zajištění interaktivity a obousměrné výměny informací je rozvinutím a doplněním schopnosti přístupu na internet. Pokud krajský soud uvedené označil za kumulativní podmínky, nezměnilo to podstatný výklad rozhodnutí *Digitalnet* a nemohlo to ovlivnit výsledné rozhodnutí krajského soudu. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že pro krajský soud bylo podstatné, aby zkoumané zařízení bylo schopné získat samostatně přístup na internet. V tomto ohledu proto nelze shledat zásadní pochybení krajského soudu, které by vedlo ke zrušení napadeného rozsudku.

[22] Krajský soud byl ve smyslu § 49 odst. 9 s. ř. s. vázán svým předchozím rozsudkem ze dne 27. 1. 2015, čj. 22 Af 99/2010-251, v němž vyložil rozhodnutí *Digitalnet*, které aplikoval na zjištěný skutkový stav. NSS konstatuje, že nyní se stěžovatelka pouze snaží účelovými argumenty zvrátit závěry krajského soudu. Již dříve bylo zjištěno, že znalec

ohledně modemu ADSL nepopsal jen techniku použitou k přístupu na internet. Podstatné je to, že zkoumané zařízení není schopno se samostatně připojit k internetu, aniž by potřebovalo připojení/zásah přídatného zařízení v podobě ADSL modemu. Z toho lze vyvodit, že zkoumané set top boxy v sobě nemají zabudovaný modem, resp. zařízení plnící funkci modemu a zajišťující přístup na internet způsobem, který je požadován v rozhodnutí *Digitalnet*.

[23] Ke zjištěnému skutkovému stavu NSS uvádí, že žalovaný vycházel ze skutkového stavu, který byl zjištěn v soudním řízení, konkrétně se jednalo o závěry znalce ohledně schopnosti zkoumaného zařízení nepřipojit se k internetu. Nebylo povinností žalovaného, aby z vlastní iniciativy prováděl další dokazování. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. platí, že v případě, kdy krajský soud prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí. Tyto důkazy již správní orgán (žalovaný) sám opakovat nemusí. Jestliže v navazujícím správním řízení nebyly provedeny nové důkazy, byl žalovaný vázán skutkovým stavem tak, jak jej zjistil krajský soud.

[24] Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Krajský soud spolu s NSS v předchozím soudním řízení vyslovil závěr, že zkoumané zařízení není schopno se samostatně připojit na internet a potřebuje k tomu další přídatné zařízení (srov. rozsudek krajského soudu ze dne 27. 1. 2015, čj. 22 Af 99/2010-251, a rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2014, čj. 10 Afs 86/2014-42, na které lze rovněž v podrobnostech odkázat). Tímto názorem byl žalovaný vázán a nemohl za nezměněného skutkového stavu rozhodnout jinak. Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že se měl žalovaný zabývat např. výkladem pojmů „samostatnost“, „internet“, „internetová přípojka“ či „samostatnost připojení k internetu“. To pro tuto fázi již nebylo relevantní. Vše podstatné pro rozhodnutí žalovaného bylo objasněno již v soudním řízení.

[25] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že jí žalovaný nedal prostor k tomu, aby se vyjádřila k podkladům rozhodnutí, resp. novým okolnostem, na základě kterých žalovaný rozhodoval. Uvedené pochybení však nelze bez dalšího považovat za vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný byl vázán právními závěry krajského soudu a vzhledem k tomu, že nevyšly najevo nové skutečnosti, rovněž skutkovým stavem zjištěným krajským soudem. Všechny tyto skutečnosti, jak skutkové, tak právní, byly stěžovatelce známy ze soudního řízení, ve kterém se k nim mohla vyjádřit a zaujmout k nim své stanovisko. Žalovaný tedy pro ni nemohl rozhodnout překvapivě. Během nového řízení před žalovaným se stěžovatelka rovněž žalovaného podáním ze dne 23. 11. 2015 dotázala, v jaké fázi je řízení. Žalovaný na tento dotaz odpověděl přípisem ze dne 25. 11. 2015, v němž uvedl, že jako odvolací orgán dokončuje odůvodnění rozhodnutí o odvolání s ohledem na závěry vyjádřené krajským soudem ve věci sp. zn. 22 Af 99/2010. Stěžovatelka byla tedy srozuměna s tím, že žalovaný hodlá ve věci rozhodnout. Pokud se k dané věci chtěla vyjádřit, mohla tak učinit. Vzhledem k tomu, že podklady rozhodnutí neobsahovaly nic, co by stěžovatelce nebylo známo, nemohlo jí být s ohledem na okolnosti nyní projednávané věci upřeno žádné právo a nemohl být porušen ani § 36 odst. 3 správního řádu. Fakticky totiž stěžovatelka byla, jak již bylo výše uvedeno, se všemi podklady a důvody rozhodnutí seznámena (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, či ze dne 23. 7. 2008, čj. 1 As 55/2008-156,

pokračování

č. 2610/2012 Sb. NSS). Nadto je vhodné zdůraznit, že stěžovatelka ani v řízení před krajským soudem či v řízení o kasační stížnosti nepředložila ani neoznačila důkazy, které by byly způsobilé vyvrátit zjištěný skutkový stav. Uvedené rovněž nasvědčuje tomu, že stěžovatelka se pouze účelově snaží napadnout ryze formální pochybení správního orgánu, která sama o sobě nemají vliv na zákonnost rozhodnutí.

[26] NSS proto v tomto ohledu uzavírá, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. V řízení o odvolání nevyšly najevo nové skutečnosti, které by zpochybnily skutkové závěry krajského soudu, a proto z těchto závěrů mohl žalovaný vycházet. Právní závěry plynoucí z předchozího rušícího rozsudku krajského soudu tedy žalovaný aplikoval na správně zjištěný skutkový stav. Jeho rozhodnutí je plně přezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, na základě čeho a z jakých důvodů rozhodl. K otázce přezkoumatelnosti viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS.

Prekluze

[27] Podle čl. 221 odst. 3 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu. Běh této lhůty se staví ode dne podání opravného prostředku ve smyslu článku 243 po dobu trvání řízení o opravném prostředku.

[28] Podle čl. 243 odst. 2 celního kodexu lze opravný prostředek podat a) v prvním stupni u celních orgánů určených k tomuto účelu členskými státy; b) ve druhém stupni u nezávislého orgánu, jímž může být v souladu s platnými předpisy členských států soud nebo rovnocenný zvláštní orgán.

[29] NSS se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že celním orgánům neuplynula prekluzivní lhůta k doměření cla. Rozhodnutí Celního úřadu Ostrava bylo vydáno dne 21. 5. 2010, žalovaný poprvé rozhodl dne 31. 8. 2010, po zrušení tohoto rozhodnutí rozsudkem krajského soudu ze dne 27. 1. 2015, čj. 22 Af 99/2010-251, žalovaný znovu rozhodl dne 14. 12. 2015. Podáním opravných prostředků (odvolání, žaloby a kasační stížnosti) ve smyslu celního kodexu se stávil běh prekluzivní lhůty. Není pravda, že by nové rozhodnutí žalovaného materiálně nenavazovalo na předchozí řízení. V původním řízení bylo řešeno, zda set top box obsahuje modem v úzkém slova smyslu (tedy zařízení sloužící k modulaci a demodulaci signálu), v dalším řízení žalovaný zkoumal, zda dané set top boxy obsahují modem v širokém slova smyslu (tedy zařízení plnící funkci modemu). Tuto změnu náhledu na projednávanou věc přineslo rozhodnutí *Digitalnet*. NSS konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí nezaložil na nových důvodech, pouze respektoval nový výklad pojmu modem, čemuž uzpůsobil odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovanému nelze vytýkat, že se v průběhu jednotlivých řízení změnil právní výklad pojmu modem ve smyslu KN 8528 71 13. Lze proto konstatovat, že nové řízení navazovalo formálně i materiálně na předchozí řízení. Skutečnost, že mezi původním a novým rozhodnutím žalovaného je značná časová prodleva, je důsledkem soudního řízení, které v této věci bylo vedeno. Žalovaný nepostupoval obstrukčně ani účelově, ale v soudním řízení pouze využíval práv, jež mu náleží, např. podal kasační stížnost. Na posuzovanou věc proto nelze

analogicky aplikovat rozsudky NSS citované v kasační stížnosti (rozsudky NSS ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 Afs 54/2015-21, a ze dne 30. 4. 2015, čj. 2 Afs 1/2015-49, č. 3245/2015 Sb. NSS), které se týkají mj. postupu správních orgánů, které účelově činily určité úkony s cílem prodloužit prekluzivní lhůtu. Uvedené nelze žalovanému klást k tíži. K tvrzení stěžovatelky, že se nemohla vyjádřit ke sporné otázce, k novým důkazům atd., se NSS vyjádřil již ve vztahu k zjištěnému skutkovému stavu a přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. V podrobnostech také k této otázce NSS odkazuje na napadený rozsudek.

Dobrá víra

[30] Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

[31] Pro aplikaci citovaného ustanovení je nutné splnění těchto tří kumulativních podmínek: 1) chyba ze strany správních orgánů, 2) dobrá víra odvolatele a 3) dodržení ustanovení týkající se celního zařazení (srov. rovněž např. rozsudek SDEU ze dne 18. 10. 2007, ve věci C-173/06, *Agrover Srl*).

[32] V projednávané věci stěžovatelka celnímu orgánu uvedla při zjišťování skutečností vedoucích k závěru, pod kterou podpoložku KN je třeba dané zboží zařadit, že toto zboží obsahuje modem. Na základě této informace celní orgán stěžovatelce sdělil, že takové zboží je možné zařadit pod podpoložku KN 8528 71 13, resp. upozornil stěžovatelku na to, že pro zařazení zboží pod tuto podpoložku je nutná přítomnost modemu ve zkoumaném zařízení. Stěžovatelka tedy poskytla celnímu orgánu nesprávné informace ohledně charakteru posuzovaného zboží. Již z tohoto důvodu nelze shledat chybu na straně celního orgánu, neboť až následným dokazováním bylo zjištěno, že zkoumané zboží modem neobsahuje. Podrobně celou situaci rozvádí žalovaný na stranách 18 až 23 svého rozhodnutí, na které NSS v tomto směru odkazuje. Na posouzení dobré víry nemohlo mít poté vliv ani vydané rozhodnutí *Digitalnet*, které upřesnilo výklad pojmu modem ve smyslu podpoložky KN 8528 71 13 a rozšířilo ho na jakékoli zařízení plnící funkci modemu, čímž dalo větší prostor k tomu, aby určité set top boxy byly zařazeny pod podpoložku KN 8528 71 13. Žalovaný poté posoudil danou věc v souladu s tímto rozhodnutím SDEU, přičemž vycházel z výpovědi znalce, z níž je zřejmé, že zkoumané set top boxy neobsahovaly zařízení plnící funkci modemu, neboť nebyly schopny se samostatně připojit na internet.

[33] Stěžovatelka rovněž argumentovala, že se nemohla vyjádřit k tomu, zda set top boxy obsahují zařízení plnící funkci modemu. K tomu viz část odůvodnění týkající se sazebního zařazení.

[34] Vzhledem k tomu, že NSS neshledal v postupu celních orgánů jakékoli pochybení, není splněna hned první z kumulativních podmínek pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b)

pokračování

celního kodexu. Krajský soud i žalovaný proto v této otázce dospěli ke správným závěrům, se kterými se NSS ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[36] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 9. července 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu